

Ale mě to zabije? . Věnovat plnou pozornost Tali a jejím hovadinám a k tomu se věnovat Rumickovi.... tak to je na jednu poránu krapítek kách.

I proto chodím většinou na dělený procházky, ona dokáže vystihnout přesně tu pikosekundu, kdy nemůžete být na příjmu. Někdy to ale nejde, jako včera a dneska. Včera zrána jsme měli velmi voňavou procházku, neb ta mrcha flekatá, když jsem sbírala její houno, zničehož nic vypálila a našla si jinčí, lepčí! Od smrti zardoušením byla jen kousíček. A navíc tentokrát, když jsem jí poslala do rybníčka, ať se napije a vypláchne si tu hnusobu z držky, tak..... tam vlezla a sedla si. Nakonec si radši i lehla. Vzdala jsem to.

Pro dnešek si pro změnu vybrala rukoužraní. Byla jak stížená a ani jednou jedinkrát si nedokázala vzít odměnu tak, aby mě to nebolelo. Vydřela jsem to dlouho. Pak už ne. Byla to už podvědomá reakce, zařvala jsem a jednu jí flákla..... mno. Normálního psa by - krom toho, že už by se dávno za tu dobu naučil aspoň trochu slušnému braní - tohle minimálně na chvíli, když nic jiného, zarazilo. Ne tak TupoFleky. Ne nadarmo jí tak říkáme. Při dalším pokusu ..... to bylo zas to stejný. Mám od ní prsty zrychtovaný tak, že na pravý i levý ruce nenavlíknu na prsteníček svoje oblíbený ramštajní prstýnky. Ani za sto let cvičení, ani kdyby ji někdo ubil, to nebude pravděpodobně jiný.

Ale abych jí jen nelála.... tak když jsme odcházeli z louky, směřovala jsem nás hezky tam, kde pak stačí vyběhnout a je pod nejoblíbenějšíma balkónama. Tam jí to láká natolik, že se dokonce dvakrát surově prorvala z kufru auta, aby tam vzala kramle. Už nějakou dobu nacvičuju jak na spartakiádu její ovládnutí se v tomhle místě. No a dneska jsem co?? No dneska jsem nemusela utíkat a běžet. Vůbec ne. Když se rozeběhla, stačilo jen písknout zavolat a..... eeejch! Vono se nám to na obrtlíku vrátilo. A juchééé! Jasně, nejni fšem dnům konec, ale .... bylo to moc pěkný. Takže dostala bonusovej výběr. Neboli čupla jsem na bobek, otevřela kapsičku a ona si mohla vyrabovat, co chtěla. Vyhrála to půlka tvrdýho rohlíku, kterou pak spokojeně chroupala u schodů na podestu. Kde jsme na ni se Štajníkem čekali. Volat jsem jí nemusela, dostavila se hezky sama. To bylo taky moc fajn.

No a pak už klasika, šup do montérek a šup do prasé.

Ve dvou se to lépe táhne?

Boj se!